

Arrest

nr. 273 496 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpesteenweg 187
1170 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2014.

Op 25 oktober 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 december 2021 wordt, gelet op de jonge leeftijd van de verzoekende partij, haar moeder op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

Op 20 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Jij bent geboren op (...)2014 in de stad Lecheria, aldus ben je minderjarig. Je hebt de Venezolaanse nationaliteit. Jouw moeder is DMBF (...). Op 5 augustus 2019 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw moeder was namelijk lid van de politieke partij COPIE en daarnaast had zij problemen met haar vroegere werkgever, DMD. Deze problemen leidden ertoe dat jouw moeder niet meer kon werken en jij niet meer school kon gaan. Bovendien zou jij in 2018 twee maal niet goed hygiënisch zijn verzorgd op jouw school, omdat er niet voldoende hygiënische producten beschikbaar waren.

Op 28 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat (i) er geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die jouw moeder zou hebben gehad met haar voormalige werkgever en (ii) er geen indicaties zijn dat jouw moeder bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar politieke activiteiten. (iii) Uit de verklaringen van jouw moeder over haar profiel en haar familiale en financiële situatie bleek evenmin dat jullie in geval van terugkeer in een zodanig precare situatie zouden belanden dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om in jullie elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. (iv) De veiligheidssituatie in jouw land van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Jouw moeder diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 8 oktober 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in het arrest met nummer 261926. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 25 oktober 2021 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Jouw moeder verklaarde dat ze vreest dat jij in Venezuela geen toegang zou hebben tot onderwijs, gezondheidszorg of levensmiddelen.

Ter staving van jouw verzoek legde je moeder twee nieuwsberichten neer over de algemene situatie in Boca de Uchire, het dorp waar jullie woonden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, DMBF, opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Jouw moeder verklaart dat jij bij terugkeer naar Venezuela niet naar school zal kunnen gaan omwille van het gebrekkige onderwijssysteem, en geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg of voldoende levensmiddelen omdat jullie in een armoedige situatie leefden in Venezuela. Hierbij dient vooreerst te worden vastgesteld dat jouw moeder reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd waarom ze een verzoek indiende in jouw naam en wat ze vreesde voor jou bij terugkeer naar Venezuela, en ze hierbij respectievelijk op antwoordde dat ze dit heeft gedaan omdat haar advocaat haar dit heeft aangeraden en ze problemen heeft gehad met haar baas, die naar jullie huis zou zijn gekomen en jullie in een onzekere situatie leefden (DVZ 'Questions MEA'). Ze vermeldt hier echter niets over ook maar één van de redenen die ze aanhaalt bij het CGVS, namelijk dat ze vreest dat jij geen toegang tot voeding, medicatie of onderwijs zal hebben (CGVS, p. 3-5). De poging tot verschoning van jouw moeder, dat ze kort moest zijn en dus concreet moest antwoorden (CGVS, p. 5), kan niet overtuigen, gezien er ook als ze kort moet zijn, kan verwacht worden dat ze deze motieven, waarop ze zich beroept tijdens het persoonlijk onderhoud in jouw naam op het CGVS, ook al bij DVZ aanbracht. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de vrees die ze voor jou inroept.

Wat betreft de vrees van je moeder, dat je geen toegang zou hebben tot onderwijs in Venezuela, dient er eerst al op gewezen te worden dat jij in Venezuela weldegelijk naar school bent geweest (CGVS, p. 3). Volgens jouw moeder zou er echter in deze klassen een gebrek aan water, licht en leerkrachten zijn geweest. Het is echter opvallend, dat er tijdens haar eigen persoonlijke onderhouden meermaals aan jouw moeder gevraagd werd waarom jij niet naar school zou kunnen gaan en ze dit hierbij niet aanhaalde (CGVS moeder 2, p. 19-20), dit doet bijgevolg nog verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Je moeder haalt verder nog aan dat ze je niet kon inschrijven op een school omdat ze jou door haar problemen geen stabiliteit kon bieden. Gezien er echter geen geloof gehecht werd aan de problemen van jouw moeder, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de ingeroepen gevolgen hiervan voor jou.

Jouw advocaat haalt hierbij nog bijkomend aan dat het begin van je onderwijsparcours zich volledig in het Nederlands heeft afgespeeld, je niet vertrouwd bent met het onderwijssysteem in Venezuela en dit onderwijssysteem ook niet voldoet aan de Belgische standaarden. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het feit dat jij in geval van terugkeer naar school zou moeten gaan in een taal die je momenteel alleen maar spreekt met je moeder of terecht zou komen in een nieuw onderwijssysteem dat niet voldoet aan de Belgische standaarden, niet kan worden gezien als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade, zeker gezien je weldegelijk naar school zou kunnen gaan én al bent geweest in Venezuela (cfr. supra). Daar waar je advocaat nog aanhaalt dat jij een extra kwetsbaar profiel hebt gezien jij een alleenstaande moeder hebt die niet kan terugvallen op jouw vader en jullie situatie al voor ernstige traumatische toestanden heeft gezorgd, wijst het CGVS erop dat ook deze elementen reeds werden aangehaald in kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder en er hiervoor reeds een beslissing werd genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Volgens jouw moeder zouden jullie in Venezuela niet iedere dag eten hebben gehad. Het is echter uitermate vreemd dat, indien jullie werkelijk niet iedere dag over voedsel beschikten, jouw moeder dit op geen enkel eerder moment aanhaalde tijdens haar eigen procedure. Zeker gezien dit niet enkel over jouw situatie gaat, maar ook over die van haarzelf. Verder werd er reeds voor jouw moeder besloten dat er uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale en financiële situatie niet kan worden afgeleid dat zij in geval van terugkeer in een zodanig precaire situatie zou belanden dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om in jullie elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Uit de verklaringen van jouw moeder blijkt verder ook dat zij kon rekenen op de hulp van haar familie, burens en familie die geld opstuurden uit het buitenland (CGVS, p. 4).

Uit de verklaringen van jouw moeder over jouw profiel en jouw familiale/financiële situatie in jouw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in jouw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jij, indien je zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat jouw moeder verwijst naar jouw medische problemen en aanvoert dat jij in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er eerst en vooral op dat dit louter hypothetisch is, gezien jij momenteel geen medische hulp nodig hebt (CGVS, p. 5). Verder is de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet

Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft, stelt de commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging,

godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoot.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de

aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De twee krantenartikelen hebben namelijk louter betrekking op de algemene situatie in Boca de Uchire.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van artikel 27 van het koninklijk besluit van tot regeling van de werking en de rechtspleging van het CGVS (hierna: KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht; van het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij de motieven weer van de bestreden beslissing. Daarna citeert de verzoekende partij de door haar aangevoerde bepalingen en geeft ze een korte theoretische uiteenzetting. In onderhavig geval koestert de verzoekende partij een gegronde vrees dat zij in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en tevens zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die haar bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden. Zo zal zij niet, minstens op een onwaardige manier school dienen te lopen, geen toegang hebben tot gezondheidszorg en in extreme armoede dienen te leven. *In casu* verliet de verzoekende partij Venezuela omwille van een gegronde vrees dat zij in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij

zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat van de overheid uitgaat alsook in de meest precare humanitaire situatie zal terechtkomen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas niet afdoend is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging en/of mishandeling kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.*

De bestreden beslissing baseert zich voor de afwijzing van verzoekers asielaanvraag steeds op wat zij poogt te ervaren als zijnde simplistisch, inconsequent, tegenstrijdig of onwetend.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd of mishandeld - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd of mishandeld en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Er werd geen rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker als jong kind die reeds bijna drie jaar school loopt in België en aldus geen banden meer met Venezuela kan vertonen.

Het weigeren van een beschermingsstatuut zou bovendien neerkomen op een al dan niet gedwongen terugkeer naar Venezuela hetgeen gelet op de belangen en de rechten van het kind niet aan de orde kan zijn. Het zou een onmenselijke behandeling betreffen om een kind dat in volle intellectuele groei is terug te sturen naar een land waar zij geen banden meer mee heeft en zich terug moeten te integreren in een maatschappij waarin zij getraumatiseerd was zoals ook aangekaart tijdens het CGVS gehoor. Bovendien is het een vaststaand gegeven dat de vrees van verzoeker als jong kind tot geen tot slecht onderwijs, geen toegang tot medische zorg en geen toegang zich te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Ook wordt de bewijskracht van de door verzoeker voorgelegde stukken die haar relaas ondersteunen volledig miskent door de bestreden beslissing.

Bovendien moet er worden verwezen naar het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Venezuela.

In dat verband moet het onderstaande (in een niet-Corona context) worden aangehaald op basis van rapportering door de FOD Buitenlandse Zaken:

[...]

Uit bovenstaande bronnen volgt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan:

- *Willekeurig geweld dat zowel van de overheid als van de burgermaatschappij uitgaat;*
- *Gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen;*
- *Gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof, gezondheidszorg;*
- *Gebrek aan het kunnen uitoefenen van zijn politiek rechten en dit terwijl verzoeker lid was van een politieke oppositiepartij;*
- *Gebrekkige toegang tot justitie;*
- *Schending van de mensenrechten.*

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert is er dus in verzoekers geval wel degelijk een reëel risico op ernstige schade, waardoor zij bij terugkeer naar Venezuela wel degelijk een reëel risico heeft op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er zijn immers minstens ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard in verzoekers geval die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (zowel overheidsfactoren als nietoverheidsfactoren) en gepaard gaan met een blootstelling aan willekeurig geweld alsook met de onmogelijkheid om te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften zonder enige redelijk zicht op een verbetering van zijn situatie. Zoals door verzoeker aangegeven en door bovenstaande informatie bevestigd koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die hem bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden.”

Hierna geeft de verzoekende partij nog een theoretische uiteenzetting omtrent de samenwerkingsplicht en de bewijsstandaard.

3. Beoordeling

3.1. Op 25 oktober 2021 dient de verzoekende partij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3. Op 6 december 2021 wordt de moeder van de verzoekende partij door de protection officer op het CGVS gehoord. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, [D. M. B. F.], opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”* Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat verzoekende partij nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekende partij haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekende partij kan voldoen aan haar verplichtingen.

3.4. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt de moeder van de verzoekende partij dat ze vreest dat de verzoekende partij geen voeding, gezondheidszorg of opvoeding zal krijgen bij een terugkeer naar Venezuela. Verder wordt ook verwezen naar de vluchtmotieven van verzoeksters moeder (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 3-5).

Waar de verzoekende partij verwijst naar dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, wordt er gewezen op het gegeven dat 25 juni 2021 haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Bij arrest van 8 oktober 2021 met nummer 261 926 wordt haar moeder niet erkend als vluchteling en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Aldus werden de vluchtmotieven van haar moeder reeds besproken in het kader van het beschermingsverzoek van verzoeksters moeder. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Verzoekster maakt op basis van dezelfde motieven als haar moeder, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan bescherming evenmin aannemelijk. In het verzoekschrift worden geen objectieve en concrete elementen aangebracht die voorgaande beoordelingen kunnen weerleggen, laat staan in een ander daglicht kunnen stellen.

Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat ze vreest dat de verzoekende partij geen voeding, gezondheidszorg of opvoeding zal krijgen bij een terugkeer naar Venezuela. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Jouw moeder verklaart dat jij bij terugkeer naar Venezuela niet naar school zal kunnen gaan omwille van het gebrekkige onderwijssysteem, en geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg of voldoende levensmiddelen omdat jullie in een armoedige situatie leefden in Venezuela. Hierbij dient vooreerst te worden vastgesteld dat jouw moeder reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd waarom ze een verzoek indiende in jouw naam en wat ze vreesde voor jou bij terugkeer naar Venezuela, en ze hierbij respectievelijk op antwoordde dat ze dit heeft gedaan omdat haar advocaat haar dit heeft aangeraden en ze problemen heeft gehad met haar*

baas, die naar jullie huis zou zijn gekomen en jullie in een onzekere situatie leefden (DVZ 'Questions MEA'). Ze vermeldt hier echter niets over ook maar één van de redenen die ze aanhaalt bij het CGVS, namelijk dat ze vreest dat jij geen toegang tot voeding, medicatie of onderwijs zal hebben (CGVS, p. 3-5). De poging tot verschoning van jouw moeder, dat ze kort moest zijn en dus concreet moest antwoorden (CGVS, p. 5), kan niet overtuigen, gezien er ook als ze kort moet zijn, kan verwacht worden dat ze deze motieven, waarop ze zich beroept tijdens het persoonlijk onderhoud in jouw naam op het CGVS, ook al bij DVZ aanbracht. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de vrees die ze voor jou inroept. Wat betreft de vrees van je moeder, dat je geen toegang zou hebben tot onderwijs in Venezuela, dient er eerst al op gewezen te worden dat jij in Venezuela weldegelijk naar school bent geweest (CGVS, p. 3). Volgens jouw moeder zou er echter in deze klassen een gebrek aan water, licht en leerkrachten zijn geweest. Het is echter opvallend, dat er tijdens haar eigen persoonlijke onderhouden meermaals aan jouw moeder gevraagd werd waarom jij niet naar school zou kunnen gaan en ze dit hierbij niet aanhaalde (CGVS moeder 2, p. 19-20), dit doet bijgevolg nog verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Je moeder haalt verder nog aan dat ze je niet kon inschrijven op een school omdat ze jou door haar problemen geen stabiliteit kon bieden. Gezien er echter geen geloof gehecht werd aan de problemen van jouw moeder, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de ingeroepen gevolgen hiervan voor jou.

Jouw advocaat haalt hierbij nog bijkomend aan dat het begin van je onderwijsparcours zich volledig in het Nederlands heeft afgespeeld, je niet vertrouwd bent met het onderwijssysteem in Venezuela en dit onderwijssysteem ook niet voldoet aan de Belgische standaarden. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het feit dat jij in geval van terugkeer naar school zou moeten gaan in een taal die je momenteel alleen maar spreekt met je moeder of terecht zou komen in een nieuw onderwijssysteem dat niet voldoet aan de Belgische standaarden, niet kan worden gezien als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade, zeker gezien je weldegelijk naar school zou kunnen gaan én al bent geweest in Venezuela (cfr. supra). Daar waar je advocaat nog aanhaalt dat jij een extra kwetsbaar profiel hebt gezien jij een alleenstaande moeder hebt die niet kan terugvallen op jouw vader en jullie situatie al voor ernstige traumatische toestanden heeft gezorgd, wijst het CGVS erop dat ook deze elementen reeds werden aangehaald in kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder en er hiervoor reeds een beslissing werd genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve

concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Volgens jouw moeder zouden jullie in Venezuela niet iedere dag eten hebben gehad. Het is echter uitermate vreemd dat, indien jullie werkelijk niet iedere dag over voedsel beschikten, jouw moeder dit op geen enkel eerder moment aanhaalde tijdens haar eigen procedure. Zeker gezien dit niet enkel over jouw situatie gaat, maar ook over die van haarzelf. Verder werd er reeds voor jouw moeder besloten dat er uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale en financiële situatie niet kan worden afgeleid dat zij in geval van terugkeer in een zodanig precare situatie zou belanden dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om in jullie elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Uit de verklaringen van jouw moeder blijkt verder ook dat zij kon rekenen op de hulp van haar familie, burens en familie die geld opstuurden uit het buitenland (CGVS, p. 4).

Uit de verklaringen van jouw moeder over jouw profiel en jouw familiale/financiële situatie in jouw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in jouw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jij, indien je zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat jouw moeder verwijst naar jouw medische problemen en aanvoert dat jij in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er eerst en vooral op dat dit louter hypothetisch is, gezien jij momenteel geen medische hulp nodig hebt (CGVS, p. 5). Verder is de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de

beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet

Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft, stelt de commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoot.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met

artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De twee krantenartikelen hebben namelijk louter betrekking op de algemene situatie in Boca de Uchire.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.”

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal aldus vast en oordeelt hij dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming door verzoekende partij geen eigen feiten zijn aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarbij zij evenwel manifest in gebreke blijft. Zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de motieven in de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter geen afbreuk doet aan of een ander licht werpt op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en gevolgtrekkingen.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de commissaris-generaal de door haar aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle elementen heeft betrokken die door verzoekende partij worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of verzoekende partij eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden

Wat betreft de verwijzing naar de humanitaire situatie en de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoekende partij opnieuw geen afdoende concrete, op haar persoon betrokken nieuwe feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder gedane evaluatie van haar situatie en levensomstandigheden. In het arrest met nummer X, geveld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder werd reeds standpunt ingenomen omtrent deze elementen.

Voorts brengt verzoekster geen andere concrete elementen aan die aannemelijk maken dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille van specifieke omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Door louter te verwijzen naar haar profiel als minderjarig meisje en naar de algemene situatie in Venezuela, blijft zij hiertoe in gebreke.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekende partij om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoekende partij de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu* moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door de minderjarige verzoekster, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalde die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.5. Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag .De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

3.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of verzoekster al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat haar moeder, die in naam van verzoekster werd gehoord omdat zij te jong is om zelf te worden gehoord, in het Spaans werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS